

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/82/2025
Identifikačné číslo spisu:	6122394318
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6122394318.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: H. X. S., V., narodený XX. X. XXXX, G., V. X. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátska kancelária, so sídlom Zvolen, Námestie SNP 87/8, proti žalovanému: CAR RESCUE TEAM s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Azalková 27, IČO: 50 565 362, zastúpenému advokátskou kanceláriou Aequitas s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Dolná 19, IČO: 36 628 841, o vydanie motorového vozidla a o vzájomnej žalobe, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17C/64/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. novembra 2024 sp. zn. 16Co/87/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi motorové vozidlo zn. B.K. D., VIN: C., EČV: V., farba biela, rok výroby 2009, v súdom určenej lehote (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II.). Zároveň okresný súd vzájomnú žalobu (o zaplatenie 10.244,40 eura s príslušenstvom) v celom rozsahu zamietol (výrok III.) a žalovanému zo vzájomnej žaloby priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi zo vzájomnej žaloby v rozsahu 100 % (výrok IV.).

1.1. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal vydania predmetného motorového vozidla od žalovaného na tom skutkovom základe, že toto vozidlo, ktoré nadobudol v dedičskej veci po poručiťovi X. S. v konaní vedenom pod sp. zn. 39D/653/2021 Dnot 143/2021 uznesením Okresného súdu Prešov, sa od 04. 05. 2021 nachádza v dispozícii žalovaného, ktorý vozidlo odtiahol po dopravnej nehode jeho otca z cesty číslo XX v kat. úz. S. a žalobcovi odmietol vozidlo vydať.

1.2. Okresný súd po vykonanom dokazovaní listinnými dôkazmi zistil nasledovný skutkový stav veci: Dňa 04. 05. 2021 došlo na ceste I. triedy v správe Slovenskej správy ciest, v kat. úz. S. k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k úmrtiu prevádzkovateľa vozidla B. D., VIN: C., EČV: V., farba biela, rok výroby 2009, p. X.. S.. Vzhľadom k tomu, že havarované vozidlo tvorilo prekážku cestnej premávky, Slovenská správa ciest ako správca ciest I. triedy, kontaktovala žalovaného, aby vykonal odtiah vozidla

v zmysle Dohody o spolupráci zo dňa 10. 10. 2018. Žalovaný vykonal odstránenie prekážky cestnej premávky a vzhľadom na to, že na vozidle vznikla pri dopravnej nehode totálna škoda, odtiahol vozidlo do svojho stráženého areálu. Za odtiahnutie vozidla, prácu odtahového špeciálu, odvoz vozidla na ekologickú likvidáciu a parkovanie vozidla po dobu 14 dní, dňa 14. 05. 2021 vystavil na meno zosnulého p. S. faktúru č. 1020210195 na sumu 574,80 eura, ktorá sa stala splatnou dňa 28. 05. 2021. Žalovaný v rámci dedičského konania so svojou splatnou pohľadávkou uspokojený nebol, nakoľko dedičia po poručiteľovi pohľadávku odmietli zaradiť do pasív dedičstva, pretože vznikla až po smrti poručiteľa. Žalobca, ktorý sa stal vlastníkom havarovaného vozidla v dedičskom konaní po svojom otcovi, sa obrátil na žalovaného so žiadosťou o vydanie vraku vozidla. Žalovaný odmietol vozidlo žalobcovi vydať, pretože žalobca neuhradil jeho splatnú pohľadávku z vyššie spomenutej faktúry, a preto pristúpil k vykonaniu zádržného práva postupom podľa § 151s OZ. V danom spore sa žalobca domáhal od žalovaného vydania motorového vozidla, ktoré podľa jeho vyjadrenia žalovaný neoprávnene zadržiava a žalovaný sa vzájomnou žalobou voči žalobcovi domáhal zaplattenia sumy vo výške 10.244,40 eura s príslušenstvom, ktoré mu vznikli titulom odtáhu vozidla a jeho následné parkovanie v stráženom areáli od 04. 05. 2021 „do súčasnej doby“.

1.3. Okresný súd za spornú považoval otázku, či Dohoda o spolupráci zo dňa 10. 10. 2018 oprávňovala žalovaného na odtáh vozidla, či možno túto Dohodu o spolupráci považovať za platný právny úkon, kedy subjekt verejného práva prenáša časť svojej právomoci na subjekt súkromný. Žalobca tvrdil, že odstránenie prekážky cestnej premávky prislúcha v zmysle § 43 ods. 1 zákona o cestnej premávke len správcovi cesty, ktorý ako subjekt verejného práva časť svojej právomoci nemôže na súkromný subjekt previesť. Naopak, žalovaný sa bránil, že na odtáh vozidla sa nepoužijú ustanovenia Správneho súdneho poriadku, čo vyplýva z ustanovenia § 141 ods. 6 písm. b) zákona o cestnej premávke, a teda, že Slovenská správa ciest oprávnene preniesla časť svojich právomocí na žalovaného.

1.4. Okresný súd vec právne posúdil podľa ustanovení čl. 2 ods. 2, čl. 20 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky, podľa § 43 ods. 1, ods. 4, ods. 6, § 141 ods. 1 a ods. 6 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke na pozemných komunikáciách. Ďalej okresný súd vec právne posúdil podľa ustanovenia § 3d ods. 1, ods. 5 písm. b) zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (Cestný zákon), podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) zákona číslo 106/2018 Z.z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke, podľa § 151s ods. 1, 4, § 460 OZ.

1.5. Na základe vyššie uvedeného skutkového stavu okresný súd v konaní došiel k právnomu záveru, že zo znenia § 43 ods. 1 v spojení s ods. 6 zákona o cestnej premávke je nepochybné, že ten, kto spôsobí prekážku cestnej premávky, je povinný ju bezodkladne odstrániť. Pokiaľ vozidlo, ktoré tvorí prekážku na ceste pre motorové vozidlá, neodstráni ten, kto prekážku spôsobil, o okamžitom odstránení vozidla na náklady prevádzkovateľa rozhodne správca cesty alebo policajt. Správcom cesty, na ktorej došlo k dopravnej nehode, je Slovenská správa ciest (§ 3d ods. 1 v spojení s § 3d ods. 5 písm. b) Cestného zákona), ktorá vzhľadom k tomu, že došlo k úmrtiu prevádzkovateľa vozidla, rozhodla o odstránení vozidla z pozemnej komunikácie prostredníctvom spoločnosti žalovaného, na náklady jeho prevádzkovateľa. Odstránenie vozidla po dopravnej nehode bez súhlasu a na náklady jeho prevádzkovateľa, je závažným zásahom do vlastníckeho práva danej osoby a podľa názoru súdu, takýto zásah je prípustný len na základe zákona. Je nepochybné, že znenie § 43 zákona o cestnej premávke spadá do oblasti verejného (správneho) práva a so správou verejných komunikácií vznikajú verejnoprávne, a nie súkromnoprávne vzťahy (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/70/2003 zo dňa 01. 01. 2006). Odstránenie havarovaného vozidla v tomto prípade nemožno chápať ako súkromnoprávny akt, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie Slovenskej správy ciest podnikateľským subjektom, alebo akékoľvek zmluvné poverenie, na základe ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejnoprávnych vzťahov. Prevádzkovateľ vozidla je povinný takýto úkon strpieť, ale len vtedy, ak je vykonaný zo strany orgánu verejnej moci, ktorý tak koná na základe oprávnenia daného mu zákonom (bod 27. dôvodov napadnutého rozsudku).

1.6. Ďalej súd prvej inštancie uzavrel (viď bod 28. dôvodov napadnutého rozsudku), že Slovenská správa ciest je nepochybne orgánom verejnej moci (správy), na ktorý sa vzťahuje znenie čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, to znamená, že môže konať v zmysle ústavy a iba v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Každý orgán štátu má totiž ústavou alebo zákonom určený rozsah právomoci, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať len to, čo mu Ústava alebo zákon dovoľuje, s tým, že spôsob, akým štátne orgány môžu štátnu moc uplatňovať, vrátane druhu a obsahu sankcií, ustanoví zákon. Konanie orgánu

štátu v rozsahu zákona bez akejkoľvek výnimky a zákonom stanoveným spôsobom napĺňa v právnom štáte princíp právnej istoty, čím je vylúčený stav, aby orgán štátu mohol konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Co/94/2011 z 09. 10. 2012). Podľa názoru súdu by správca verejných komunikácií - Slovenská správa ciest, mohla preniesť na podnikateľské alebo iné subjekty časť svojich právomocí len vtedy, ak by jej to zákon dovoľoval alebo priamo ukladal. Znenie § 3d Cestného zákona taxatívnym spôsobom určuje, kto vykonáva správu pozemných komunikácií a v spojení s § 43 zákona o cestnej premávke určuje povinnosti jedine správcovi cesty. Z uvedených skutočností okresný súd vyvodil, že Slovenská správa ciest nebola podľa zákona o cestnej premávke v spojení s Cestným zákonom oprávnená zveriť správu pozemných komunikácií (v časti kompetencie - oprávnenie na nútené odstránenie prekážky cestnej premávky) na súkromný subjekt. Pokiaľ správca komunikácie zveril zmluvou výkon núteného odťahu súkromnému subjektu - žalovanému, postupoval v rozpore so zákonom o cestnej premávke v spojení s Cestným zákonom. Vzhľadom k tomu, že odťah vozidla bol vykonaný v rozpore so zákonom, na základe neplatnej zmluvy, nemohla vzniknúť žalobcovi povinnosť na náhradu nákladov takto neoprávnene vykonaného núteného odťahu a žalovanému pohľadávka na zaplatenie nákladov takto vykonaného nezákonného odťahu.

1.7. K námietke žalovaného, že zo znenia ustanovenia § 141 ods. 6 písm. b) zákona o cestnej premávke vyplýva, že Správny poriadok sa nepoužije na odstránenie prekážky cestnej premávky, pokiaľ žalovaný tvrdil, že úkon odťahu vozidla tvoriaceho prekážku na pozemnej komunikácii je vyňatý z verejnoprávnej normy, okresný súd uviedol, že uvedené ustanovenie upravuje len vylúčenie aplikácie uvedených procesných noriem na postup pri odstraňovaní prekážky cestnej premávky, avšak charakter verejnoprávny alebo súkromnoprávny daného právneho vzťahu vyplýva z hmotnoprávnych noriem, ktorým je tento vzťah upravený. Účelom tohto ustanovenia podľa názoru súdu bolo vylúčiť pôsobnosť tohto procesného predpisu pri odstraňovaní prekážky cestnej premávky v otázkach týkajúcich sa úpravy začatia správneho konania, zisťovanie skutkového stavu, vydávanie rozhodnutia, opravných prostriedkov, a iné. Je tomu zrejme preto, lebo samotný úkon odstránenia prekážky cestnej premávky má byť vykonaný bezodkladne, aby bola naďalej zabezpečená bezpečnosť všetkých účastníkov cestnej premávky a zabránilo sa tak ďalším škodám na životoch, zdraví a majetku.

1.8. Okresný súd v ďalšom konaní zistil, že z Dohody o spolupráci vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na zabezpečení možnosti výkonov a zásahov pri poskytovaní odťahovacích a iných služieb, konkrétne pri poruchách a haváriách, pričom poskytovanie odťahovacích služieb v zmysle tejto Dohody sa týka všetkých vozidiel s celkovou hmotnosťou nad 3,5 tony (napr. ťahače, návesy, valníky, špeciálne vozidlá, autobusy, a pod). Za účelom zistenia hmotnosti vozidla žalobcu súd cestou OO PZ - okresný dopravný inšpektorát Zvolen zistil, že predmetné vozidlo žalobu patrí do kategórie nákladných vozidiel N1, t.j. vozidlo so 4 kolesami navrhnuté a konštruované najmä na prepravu tovaru s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou nepresahujúcou 3 500 kg (§ 4 zákona č. 106/2018 Z.z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke v spojení s čl. 4 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 168/2018 o schvaľovaní a dohľade nad trhom dvoj- alebo trojkolesových vozidiel a štvorkoliek). Na základe uvedeného žalovaný nebol oprávnený v zmysle čl. 1 Dohody na odťah vozidla žalobcu, ktoré nespadá do kategórie vozidiel nad 3,5 tony a tým pádom nebol ani oprávnený žiadať od žalobcu vyplatenie položiek na faktúre, ktoré súvisia s odťahom vozidla a prácou odťahového špeciálu pri manipulácii s vozidlom nad 3,5 tony. Žalovaný porušil aj čl. 2 Dohody o spolupráci, keď vozidlo odtiahol do svojho areálu, a nie do autorizovaného servisu. Pokiaľ sa žalovaný bránil tým, že žiaden autorizovaný servis neprevezme vozidlo, na ktorom bola spôsobená pri autonehode totálna škoda, a že takéto konanie je bežnou praxou, súd uzavrel, že pokiaľ je takéto konanie bežnou praxou, nič nebránilo zmluvným stranám Dohody o spolupráci, aby si vzájomné práva a povinnosti upravili od roku 2018 aktuálne, podľa situácií, ktoré vznikajú pri odťahu havarovaných a nepojazdných áut. Žalovaný mal zmluvne jasne určenú povinnosť odtiahnuť auto do servisu a zo žiadneho ustanovenia Dohody o spolupráci nevyplýva oprávnenie žalovaného na odťah vozidla do vlastného stráženého areálu a následné účtovanie parkovného za vozidlo tam umiestnené. Na základe uvedeného okresný súd dospel k záveru, že žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno, a teda, že žalovaný je povinný na vydanie motorového vozidla žalobcu, ktorý k nemu preukázal vlastnícke právo. Vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovaného uviedol, vzhľadom k tomu, že vyhodnotil konanie žalobcu (správne žalovaného) za nesúladne s právom a vykonané na základe neplatného právneho úkonu, zádržné právo nebolo vykonané v súlade s právom, žalovaný ani

neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie nároku na zaplatenie parkovného z uvedených faktúr, keď povinnosťou žalovaného bolo vozidlo odtiahnuť do autorizovaného servisu a nie do areálu žalovaného. Preto bola vzájomná žaloba žalovaného zamietnutá.

2. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici („ďalej aj odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi v celom rozsahu.

3. Odvolací súd uviedol, že z obsahu rozsudku okresného súdu, ale ani z odvolania, nevyplýva, že by bol spochybnený skutkový stav veci. Je nepochybné, že došlo k havárii motorového vozidla B. D., ktorý v čase havárie vlastnil otec žalobcu, nie je sporným tá skutočnosť, že vozidlo bolo odtiahnuté žalovaným, a ani tá skutočnosť, že bolo odtiahnuté do areálu žalovaného, kde ho žalovaný dosiaľ zadržiava. Tak ako konštatoval súd prvej inštancie, sporným vo veci je, či Slovenská správa ciest - SSC - IVSC Banská Bystrica bola oprávnená na uzavretie Dohody o spolupráci zo dňa 10. 10. 20018, v zmysle ktorej by odťahové služby pri nehodách a poruchách na cestách prvej triedy v správe SSC - IVSC vykonával žalovaný ako súkromná spoločnosť, a v prípade, ak by takáto Dohoda bola platná, a teda bolo by dané oprávnenie na strane žalovaného na výkon takejto odťahovej služby, či bol výkon realizovaný v súlade s Dohodou o spolupráci zo dňa 10. 10. 2018. Vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že predmetné vozidlo jeho otca malo nosnosť len do 3,5 t, pričom Dohoda sa vzťahovala na motorové vozidlá nad 3,5 t, sporná zostala aj tá skutočnosť, či žalovaný v prípade, že bol oprávnený na odťah predmetného vozidla, bol oprávnený toto odtiahnuť do svojho areálu, vzhľadom na jeho tvrdenie, že v prípade odťahu tohto vozidla sa jednalo o totálnu škodu a v tom prípade by vozidlo nebol prevzal žiaden autorizovaný servis.

3.1. K otázke platnosti či neplatnosti Dohody o spolupráci sa okresný súd vyjadril v bodoch 27. až 31. dôvodov napadnutého rozsudku, pričom okresný súd dospel k záveru, že je nepochybné, že znenie § 43 Zákona o cestnej premávke spadá do oblasti verejného (správneho) práva a so správou verejných komunikácií vznikajú verejnoprávne a nie súkromnoprávne vzťahy. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššiemu súdu SR sp. zn. 3Cdo/70/2003 zo dňa 01. 01. 2006.

3.2. Ďalej dôvodil, že odstraňovanie vozidiel z verejných komunikácií súkromnou spoločnosťou je už dlho diskutovanou témou, kde sa názory delia na 2 tábory. Jedna skupina jednoznačne argumentuje za oprávnenie, či už obce alebo aj iného orgánu verejnej moci (správy - napríklad Slovenskej správy ciest), poveriť odťahom vozidla súkromnú spoločnosť, pričom druhá skupina je rázne proti. Odvolací súd sa stotožňuje s právnymi závermi okresného súdu prijatými v napadnutom rozsudku, ktorý je v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Co/94/2011 z 09. 10. 2012, podľa ktorého každý orgán štátu má ústavou alebo zákonom určený rozsah právomoci, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať len to, čo mu ústava alebo zákon dovoľuje, s tým, že spôsob, akým štátne orgány môžu štátnu moc uplatňovať, vrátane druhu a obsahu sankcií, ustanoví zákon. Konanie orgánu štátu v rozsahu zákona bez akejkoľvek výnimky a zákonom stanoveným spôsobom naplňa v právnom štáte princíp právnej istoty, čím je vylúčený stav, aby orgán štátu mohol konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona, a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom. Aj podľa názoru odvolacieho súdu správca verejných komunikácií - Slovenská správa ciest môže preniesť časť svojich právomocí, a teda aj právomoc na odstránenie prekážky na cestnej komunikácii, len vtedy, ak jej to zákon dovoľuje, alebo priamo ukladá. § 3d Cestného zákona taxatívnym spôsobom určuje, kto vykonáva správu pozemných komunikácií a v spojení s § 43 Zákona o cestnej premávke určuje povinnosti jedine správcovi cesty. Okresný súd správne neprihliadol v rozhodnutí na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 2/01 zo dňa 16. 10. 2001, v ktorom sa ústavný súd zaoberal otázkou možnosti zverenia určitej časti štátnej správy vydávať v tejto oblasti štátnej správy všeobecne záväzné nariadenia (rozumej v oblasti povoľovania vyhradených parkovísk). Ústavný súd k tomu uviedol, že je k tomu potrebné výslovné zákonné zmocnenie na vydávanie všeobecne záväzných nariadení v danej oblasti štátnej správy (III. ÚS 1/00). Tento právny názor nie je potrebné meniť ani po prijatí ústavného zákona číslo 90/2001 Z.z. Ústavný súd síce v uvedenom rozhodnutí uviedol, že článok 26 všeobecne záväzného nariadenia umožňuje mestu Spišská Nová Ves zabezpečiť odtiahnutie vozidla prostredníctvom podnikateľského subjektu, avšak túto vetu treba vykladať v spojení aj s ďalšou nasledujúcou vetou, podľa ktorej nie je v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov uvádzanými v návrhu. Možnosť zabezpečiť odtiahnutie vozidla prostredníctvom podnikateľského subjektu, teda, nie je v rozpore s

ustanoveniami právnych predpisov uvádzanými v návrhu. V predmetnom konaní generálny prokurátor Slovenskej republiky žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že všeobecne záväzné nariadenie mesta Spišská Nová Ves č. 4/1999, ktorým sa upravuje státie, parkovanie a odťahovanie motorových vozidiel na území mesta Spišská Nová Ves, nie je v súlade s označenými článkami ústavy a označenými zákonmi. Generálny prokurátor uvádzal znenie § 6 ods. 1 druhej vety zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, ďalej príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, pričom podľa názoru generálneho prokurátora je uvedené všeobecne záväzné nariadenie v rozpore s článkom 2 ods. 3, článkom 13 ods. 1, článkom 59 ods. 2 a s článkom 71 ods. 2 Ústavy SR a s § 6 ods. 1 Zákona o obecnom zriadení a s § 1 ods. 1 a s § 2 ods. 1, 3 a 4 Zákona o miestnych poplatkoch. Ústavný súd teda neriešil otázku, či správca cesty môže Dohodou o spolupráci previesť časť svojich kompetencií na súkromný subjekt. Ústavný súd vyriešil len otázku, či prenesenie alebo čiastočné prenesenie kompetencií z obce je alebo nie je v rozpore s ustanoveniami tých zákonov, na ktoré poukázal v návrhu generálny prokurátor.

3.3. Ústavný súd v náleze III. ÚS 300/07-30 zo dňa 14. 02. 2008 *mutatis mutandis* uviedol, že Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8Co/486/05 v napadnutom rozhodnutí zo dňa 27. 03. 2007 vyložil § 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z.z. ako aj § 3d ods. 5 písm. d) (mylne sa uvádza § 3d ods. 1 písm. b), ktoré nie je súčasťou právneho poriadku) zákona č. 135/1961 Zb. a s týmto dňom výkladom spája podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť zmluvy o výkone odťahovej služby. Ústavný súd skonštatoval, že z oboch právnych predpisov nevyplýva *expressis verbis* záver, že by správca komunikácií nemohol takúto zmluvu uzavrieť. Tvrdenie krajského súdu v napadnutom rozhodnutí bez ďalšieho nemá reálny logický základ, ktorý by mohol byť spájaný s následkami tam uvedeným, a to vyhlásením zmluvy o výkone odťahovej služby za neplatnú. Ústavný súd sa v uvedenom rozhodnutí teda zaoberal otázkou, či bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/486/05-69 z 27. 03. 2007. Podľa § 40 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení platnom v čase odtiahnutia motorového vozidla, kto spôsobil prekážku cestnej premávky, je povinný ju bezodkladne odstrániť, ak to neurobí, odstráni ju na jeho náklady správca cesty. Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku č.k. 8Co/486/05-69 z 27. 03. 2007 okrem iného uviedol, že: „pre posúdenie veci bolo právne významné, či navrhovateľom uskutočnené odtiahnutie vozidla odporcu bolo možné považovať za odtiahnutie, ktoré vykonala obec (§ 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v spojení s § 3d ods. 4 písm. b) zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách)“.

3.4. V prejednávanej veci bolo zrejmé, že navrhovateľ nie je právnickou osobou - obcou (hlavným mestom SR Bratislava) pre tento účel založenou alebo zriadenou, a preto odstránenie vozidla bez súhlasu jeho prevádzkovateľa je vážnym zásahom do vlastníckych práv, ktorý je prípustný len na základe zákona. Pretože právne normy v ust. zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách upravujú spoločenské vzťahy v oblasti verejného (správneho) práva, nevznikajú v súvislosti so správou týchto komunikácií súkromnoprávne, ale verejnoprávne vzťahy. Odstránenie vozidla preto nie je súkromnoprávnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľským subjektom, alebo zmluvné poverenie, v zmysle ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejnoprávnych vzťahov. Správca cesty pri odstraňovaní vozidla vystupuje ako orgán verejnej moci (správy), ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon a nemôže ju zmluvne previesť na iného, a to ani po stránke technickej (čo sa týka samotného výkonu odtiahnutia vozidla). Takéto oprávnenie, vzhľadom na povahu vzťahu, v rámci ktorého má k nemu dôjsť, je oprávnená vykonať buď len obec sama, alebo právnická osoba ňou pre tento účel založená alebo zriadená. Vozidlo odporcu v danom prípade nebolo odtiahnuté správcom komunikácie ani subjektom, ktorý bol výlučne na tento zásah do práv odporcu oprávnený v zmysle § 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v spojení s § 3d ods. 4 písm. b) zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách. Zmluvu „o výkone odťahovej služby“ zo dňa 24. 06. 1997 je preto potrebné považovať za právny úkon neplatný (§ 39 Obč. zák.), lebo správca komunikácie ňou v rozpore so zákonom previedol na navrhovateľa ako podnikateľský subjekt časť právomocí verejnej správy. Plnenie z neplatného právneho úkonu by znamenalo bezdôvodné obohatenie (§ 451 Obč. zák.),

ktoré sa musí vydať. Navrhovateľ na základe neplatného právneho úkonu nemôže sa voči odporcovi úspešne domáhať náhrady nákladov súvisiacich s odstránením jeho vozidla a jeho zabezpečením až po jeho výdaj prevádzkovateľovi. Ústavný súd považoval rozhodnutie krajského súdu za náležité nezdôvodnené (už aj tým, že sa odvoláva na neexistujúce ustanovenie zákona) a tým nespĺňa požiadavky kladené na spravodlivý súdny proces. Ústavný súd nevyslovil nesprávnosť záverov Krajského súdu v Bratislave, len považoval rozhodnutie krajského súdu za náležité nezdôvodnené. Odvolací súd sa preto stotožňuje s právnymi závermi okresného súdu, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/486/05-69 z 27. 03. 2007 bol zrušený z procesných dôvodov. Stotožňuje sa teda aj s právnym záverom, že Slovenská správa ciest ako orgán verejnej moci, na ktorý sa vzťahuje článok 2 ods. 2 Ústavy SR, môže konať v zmysle Ústavy iba v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Stotožňuje sa so záverom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Co/94/2011 z 09. 10. 2012, na ktorý poukázal súd prvej inštancie, podľa ktorého názoru by správca verejných komunikácií - Slovenská správa ciest mohla preniesť na podnikateľské alebo iné subjekty časť svojich právomocí (odstránenie prekážky na cestnej komunikácii) len vtedy, ak by jej to zákon dovoľoval alebo priamo ukladal. § 3d Cestného zákona taxatívnym spôsobom určuje, kto vykonáva správu pozemných komunikácií a v spojení s § 43 Zákona o cestnej premávke určuje povinnosti jedine správcovi cesty.

3.5. Odvolací súd však ďalej poukázal na skutočnosť, že aj keby neboli závery súdu prvej inštancie a vyššie uvedené závery odvolacieho súdu správne, správne okresný súd dospel k záveru o povinnosti žalovaného predmetné motorové vozidlo žalobcovi vydať a zamietol vzájomný návrh žalovaného. Bez ohľadu na tú skutočnosť, či Slovenská správa ciest by mohla poveriť odťahovaním motorových vozidiel z pozemných komunikácií, ktoré tvoria prekážku cestnej premávky, súkromný subjekt, aj v prípade, ak by takéto kompetencie mohla na súkromný subjekt previesť, bolo vo veci potrebné posudzovať, či žalovaný neprekročil rozsah svojich oprávnení z predmetnej Dohody. Okresný súd dospel k správne záveru, že žalovaný tento rozsah prekročil, keďže z Dohody vyplýva (článok 1 ods. 1.1 - predmet a účel Dohody), že zmluvné strany sa dohodli na zabezpečení možností výkonov a zásahov pri poskytovaní odťahovacích a iných služieb, konkrétne pri poruchách a haváriách, a tým vlastne odstraňovanie prekážky na komunikáciách v správe SSC - IVSC BB, pričom však poskytovanie odťahovacích služieb v zmysle tejto Dohody sa týka všetkých vozidiel s celkovou hmotnosťou nad 3,5 tony. Osobné motorové vozidlo, ktoré v súdnej veci bolo odtiahnuté, je však vozidlo, ktorého hmotnosť nepresahuje 3,5 tony. Vozidlo žalobcu patrí do kategórie nákladných vozidiel N1, t.j. vozidlo so štyrmi kolesami navrhnuté a konštruované najmä na prepravu tovaru s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou nepresahujúcou 3.500 kg (§ 4 zákona č. 106/2018 Z.z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke v spojení s článkom 4 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 168/2018 o schvaľovaní a dohľade nad trhom dvoj - alebo trojkolesových vozidiel a štvorkolek). Na základe uvedeného žalovaný nebol oprávnený na odťah vozidla žalobcu. Okresný súd vo veci dospel k správne záveru, že žalovaný svojím konaním pri odťahu vozidla porušil aj článok 2 Dohody o spolupráci, keď vozidlo odtiahol do svojho areálu a nie do autorizovaného servisu. Pokiaľ sa žalovaný bránil, že žiaden autorizovaný servis neprevezme vozidlo, na ktorom bola spôsobená pri autonehode totálna škoda, a takéto konanie je bežnou praxou, Okresný súd správne podotkol, že pokiaľ je takéto konanie bežnou praxou, nič nebránilo zmluvným stranám Dohody o spolupráci, aby si vzájomné práva a povinnosti upravili aktuálne podľa situácií, ktoré vznikajú pri odťahu havarovaných a nepojazdných áut. Žalovaný mal zmluvne jasne určenú povinnosť odtiahnuť auto do servisu. Na tom nemení ani tá skutočnosť, že zákon nevyžaduje uzavretie Dohody o spolupráci v písomnej forme.

3.6. Pokiaľ žalovaný prekročil rozsah svojich oprávnení vyplývajúcich z Dohody o spolupráci a odtiahol vozidlo nižšej hmotnosti, než v zmysle Dohody mohol odtiahnuť, a odtiahol ho do vlastného areálu a nie do najbližšieho autorizovaného servisu, nemohlo žalovanému vzniknúť právo na zaplatenie sumy 10.244,40 eura za odťah vozidla, prácu odťahového špeciálu, parkovné vozidla a prevoz vozidla na ekologickú likvidáciu, ktorá navyše sa doteraz nevykonala.

3.7. Vo vzťahu k zádržnému právu žalovaného okresný súd správne uviedol, že žalovaný sa nemôže domáhať zaplatenia uvedenej sumy na základe neplatného právneho úkonu, pretože predmetom retencie môže byť iba hnutelná vec, ktorá sa nachádza k dispozícii veriteľa v súlade s právom, a ktorú je inak povinný vydať. Výkonať zádržné právo môže iba osoba, ktorá má hnutelnú vec vo svojej faktickej moci, do ktorej sa dostala zákonným spôsobom, čo však v súdnej veci neplatí. Vzhľadom na uvedené správne okresný súd uložil žalovanému povinnosť predmetné vozidlo žalobcovi vydať a správne

vzájomný návrh žalovaného zamietol.

3.8. Žalobca bol úspešný v konaní v celom rozsahu, preto sa odvolací súd stotožňuje aj so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu trov konania, keď okresný súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu podľa pomeru úspechu vo veci podľa § 255 CSP. Žalobca bol v celom rozsahu úspešný aj zo vzájomnej žaloby, a preto správne žalobcovi ako žalovanému zo vzájomnej žaloby okresný súd priznal aj nárok na náhradu trov konania zo vzájomnej žaloby v celom rozsahu.

3.9. Žalobca bol v celom rozsahu úspešný aj v odvolacom konaní, preto aj v odvolacom konaní má nárok na priznanie náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci podľa § 255 CSP, a preto odvolací súd žalovanému súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydal súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

4. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalovaný. Dovolanie podal z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

4.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP uviedol, že rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici rovnako ako aj rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica záviseli od právneho posúdenia otázky, či správca cestnej komunikácie je oprávnený poveriť odstránením prekážky v cestnej premávke (t.j. technickým odstránením motorového vozidla, ktoré tvorí prekážku v cestnej premávke) podnikateľský subjekt s príslušným podnikateľským oprávnením.

4.2. Aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí, a to v bode 21. tohto rozhodnutia poukazuje na skutočnosť, že „Odstraňovanie vozidiel z verejných komunikácií súkromnou spoločnosťou je už dlho diskutovanou témou, kde sa názory delia na 2 tábory. Jedna skupina jednoznačne argumentuje za oprávnenie, či už obce alebo aj iného orgánu verejnej moci (správy - napr. Slovenskej správy ciest), poveriť odťahom vozidla súkromnú spoločnosť, pričom druhá skupina je rázne proti. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí priklonil z hľadiska svojej právnej argumentácie k právnomu názoru, že správca komunikácie nie je oprávnený poveriť odťahom vozidla súkromnú spoločnosť.

4.3. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, t.j. dovolacieho súdu je v tejto otázke rozdielna. Na jednej strane sú nasledujúce rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. 12. 2011 sp. zn. 6MCdo/22/2011 (správne 2010) alebo Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 01. 2019 sp. zn. 1Obdo/10/2018, podľa ktorých správca cesty je oprávnený odstránením motorového vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke poveriť aj iný podnikateľský subjekt, keďže ide o výkon technického odtiahnutia vozidla a správcovi cesty nič nezakazuje odťahom poveriť aj podnikateľský subjekt, naproti tomu sú v rozpore Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 06. 2012 sp. zn. 2MCdo/11/2011. v zmysle ktorých správca cesty nie je oprávnený odstránením vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke poveriť podnikateľský subjekt z dôvodu, že odstránenie prekážky je výkonom verejnej moci, ktorá bola zverená správcovi komunikácie, ktorý ju nemôže preniesť na podnikateľský subjekt.

4.4. Podľa právneho názoru žalovaného je potrebné na právne posúdenie možnosti správcu komunikácie poveriť odťahom motorového vozidla tvoriaceho prekážku cestnej premávky podnikateľský subjekt, aplikovať právny názor Najvyššieho súdu SR uvedený v Uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. 12. 2011 sp. zn. 6MCdo/22/2011 a Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 01. 2019 sp. zn. 1Obdo/10/2018, od ktorých sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí odklonil, keď potvrdil právny názor Okresného súdu Banská Bystrica, že správca cesty - je orgánom verejnej moci, ktorý nemôže svoje kompetencie zverené mu zákonom, vrátane odstránenia motorového vozidla ako prekážky na pozemných komunikáciách, preniesť zmluvou na inú osobu a preto Dohoda o spolupráci uzatvorená medzi žalovaným a Slovenskou správou ciest je absolútne neplatným právnym úkonom (podľa § 39 Občianskeho zákonníka).

4.5. Na podporu tohto právneho názoru žalovaný uvádza, že podľa § 141 ods. 1 a 6 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon“ v príslušnom gramatickom tvare) jednak v zákone nie je uvedené inak vzťahuje sa na konanie podľa Zákona všeobecný predpis o správnom konaní, a zároveň v zmysle ods. 6 zákona sa na „všeobecný predpis o správnom konaní nepoužije odstránenie prekážky cestnej premávky“.

4.6. Odstraňovanie prekážky cestnej premávky a vozidla je tak vyňaté z verejnoprávnej normy, ktorou zákon o správnom konaní (správny poriadok) jednoznačne je a preto táto činnosť môže byť upravovaná v zmysle súkromnoprávnej normy a je preto na správcovi komunikácie - obci a/ alebo VÚC, akou formou v zmysle súkromnoprávnych noriem, či už podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka si upraví vzťahy s iným (súkromným) subjektom tak, aby tieto boli v súlade aj s inými právnymi predpismi a Ústavou SR, čo bolo vykonané aj v tomto prípade. Z uvedeného dôvodu je preto argumentácia odvolacieho súdu, že správca komunikácie ako orgán verejnej moci nemôže uzatvoriť zmluvu, na základe ktorej bude odstránenie vozidla pre správcu komunikácie vykonávať súkromná osoba nesprávna a v rozpore so zákonom.

4.7. Zákon nijakým spôsobom správcu komunikácie neobmedzuje v možnosti zveriť technické vykonanie odťahu motorového vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke podnikateľskému subjektu ako v tomto prípade. Zároveň už v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 01. 2020 sp. zn. 4Cdo/95/2019, podľa ktorého „Záver, že určitý pracovný úkon je neplatný pre rozpor so zákonom alebo preto, že zákon obchádza, sa musí opierať o rozumný výklad dotknutého zákonného ustanovenia; nestačí len gramatický výklad. Významnú úlohu aj tu zohráva predovšetkým výklad teleologický. Je tak potrebné sa vždy pýtať na účel zákonného príkazu či zákazu.“) a ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. Nález Ústavného súdu SR zo dňa 11. 10. 2018 sp. zn. II. ÚS 294/2018) sa má preferovať výklad v prospech platnosti právneho úkonu než jeho neplatnosti.

4.8. Účelom ustanovení Zákona týkajúcich sa odstránenia prekážok v cestnej premávke nebolo obmedziť správcu komunikácie, v možnosti poveriť vykonaním odstránenia prekážky v cestnej premávke podnikateľský subjekt, keďže v tejto súvislosti je nevyhnutné si uvedomiť skutočnosť, že správcom komunikácie môže byť aj malá obec, ktorá nemá finančné prostriedky, ani technické zázemie a potrebné zručnosti pre odstránenie vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke. Motorové vozidlo v tomto prípade bolo nepojazdné a po havárii.

4.9. Vzhľadom na uvedené zastal názor, že aplikácia správneho predpisu na vykonanie odťahu motorového vozidla správcom cesty je vylúčená a zmyslom a účelom zákonných ustanovení bolo, aby rozhodnutie o odťahu vozidla síce vykonal správca cesty, ale účelom nebolo obmedziť správcu cesty v možnosti, aby samotným technickým vykonaním odťahu vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke poveril tretiu osobu - podnikateľský subjekt.

5. Keďže pri posúdení tejto otázky existujú protichodné rozhodnutia dovolacieho súdu, má žalovaný za to, že vec bola nesprávne právne posúdená. Preto žiadal, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok ako aj prvostupňové rozhodnutie a zjednotil rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v tejto oblasti.

6. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný namietal, že považuje napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

6.1. Rozhodnutia sa dostatočne nevysporiadali s argumentáciou žalovaného, kedy žalovaný poukázal (aj počas prvostupňového konania) na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 16. 10. 2001 sp. zn. III. ÚS 2/01-29 a Nález Ústavného súdu SR zo dňa 14. 02. 2008 sp. zn. III. ÚS 300/07-30. V tejto súvislosti len poukázali na skutočnosť, že uvedené nálezy ústavného súdu zrušili rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave výlučne z procesných dôvodov, čo však nie je správnu interpretáciou uvedených rozhodnutí, keďže v Náleze pod sp. zn. III. ÚS 2/01-29 Ústavný súd SR výslovne uviedol, že nie je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, pokiaľ obec poverí odťahovaním vozidla súkromnú osobu a rovnako v Náleze pod sp. zn. III. ÚS 300/07-30 Ústavný súd SR uviedol, že z právnych predpisov nevyplýva, že by správca komunikácie nemohol uzatvoriť so súkromnou osobou zmluvu, na základe ktorej bude táto osoba pre správcu komunikácie zabezpečovať odťah motorových vozidiel tvoriacich prekážku v cestnej doprave.

6.2. Konajúce súdy sa preto nevysporiadali s podstatnou argumentáciou žalovaného, ktorá argumentovala judikatúrou Ústavného súdu SR - najmä neuviedli relevantný dôvod, pre ktorý na dané rozhodnutia nebolo možné prihliadať v tomto prípade.

6.3. Zároveň zdôraznil, že Nález Ústavného súdu sp. zn. zn. III. ÚS 300/07 je neskorším rozhodnutím, než boli rozhodnutia, na ktoré v napadnutom rozhodnutí poukazoval súd prvej inštancie, resp. odvolací súd. Rovnako však žalovaný v konaní vzniesol aj doplňujúcu argumentáciu ohľadne účelu zákona a

úmyslu zákonodarcu podporujúce závery žalovaného, že správca komunikácie môže vykonaním odťahu poveriť aj podnikateľský subjekt, s ktorými sa však odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal.

6.4. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

7. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalobca. Poukázal na to, že súdy vyhodnotili dohodu o spolupráci uzatvorenú medzi Slovenskou správou ciest a žalovaným ako absolútne neplatný právny úkon z dôvodov uvedených v rozhodnutí, avšak žalobca dôvody neplatnosti videl najmä v neplatnosti dohody v časti nakladania s motorovými vozidlami, nakoľko vozidlo zosnulého bolo do 3,5 tony v zmysle dohody o spolupráci (bod 1.1., 2.1.), pričom žalobca mal právo nakladať (odťahovať) len vozidlá s hmotnosťou nad 3,5 tony. Podstata sporu spočívala podľa žalobcu ani nie v tom, či správca cestnej komunikácie je oprávnený poveriť odstránením prekážky v cestnej premávke - motorového vozidla, ktorá tvorí prekážku v cestnej premávke, ale v spôsobe akým to zrealizuje a ako podnikateľský subjekt s príslušným podnikateľským oprávnením s týmto poverením naloží, keď v tomto konkrétnom prípade žalovaný podstatným spôsobom prekročil rozsah svojich oprávnení vyplývajúcich z dohody o spolupráci. Žiadal dovolanie ako neopodstatnené odmietnuť.

8. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8.1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8.2. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8.3. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8.4. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

Dovolanie vo vzťahu podľa § 420 písm. f) CSP.

9. Žalovaný vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP namieta, že napadnuté rozhodnutie spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené a považuje ho až za arbitrárne. Súdy sa dostatočne nevysporiadali s argumentáciou žalovaného ohľadom rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 2/01 a III. ÚS 300/07, keď z týchto vyplýva, že nie je v rozpore so všeobecne záväznými predpismi, pokiaľ obec poverí odťahovaním vozidla súkromnú osobu a to na základe zmluvy, na základe ktorej bude táto osoba pre správcu komunikácie zabezpečovať odťah motorových vozidiel tvoriacich

prekážku v cestnej premávke. Rovnako v konaní vzniesol aj doplňujúcu námietku ohľadne účelu a zmyslu zákona, že správca komunikácie môže poveriť vykonaním odťahu aj podnikateľský subjekt, s čím sa tiež odvolací súd nevysporiadal.

9.1. Podľa § 420 Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.2. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

9.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a neustrannom súde, a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti, keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov, a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

9.4. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

9.5. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“), riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a

presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

9.6. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

9.7. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

9.8. O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlاد právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces. I. ÚS 51/2020 z 09. 06. 2020 (bod 37.)

9.9. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, pričom sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami a s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného.

10. Z uvedeného je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so závermi vyjadrenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS

251/03). Je treba mať na zreteli, že rozsudok odvolacieho súdu tvorí s rozsudkom súdu prvej inštancie tzv. jeden celok.

10.1. K odvolacím námietkam žalovaného ohľadom rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 2/01 a III. ÚS 300/07 odvolací súd zaujal názor v bodoch 21., 22. a 23. rozhodnutia: „21.....Okresný súd správne neprihliadol v rozhodnutí na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 2/01 zo dňa 16. 10. 2001, ktorom sa ústavný súd zaoberal otázkou možnosti zverenia určitej časti štátnej správy vydávať v tejto oblasti štátnej správy všeobecne záväzné nariadenia (rozumej v oblasti povoľovania vyhradených parkovísk). Ústavný súd k tomu uviedol, že je k tomu potrebné výslovné zákonné zmocnenie na vydávanie všeobecne záväzných nariadení v danej oblasti štátnej správy (III. ÚS 1/00). Tento právny názor nie je potrebné meniť ani po prijatí ústavného zákona číslo 90/2001 Z. z. Ústavný súd síce v uvedenom rozhodnutí uviedol, že článok 26 všeobecne záväzného nariadenia umožňuje mestu Spišská Nová Ves zabezpečiť odtiahnutie vozidla prostredníctvom podnikateľského subjektu, avšak túto vetu treba vykladať v spojení aj s ďalšou nasledujúcou vetou, podľa ktorej nie je v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov uvádzanými v návrhu. Možnosť zabezpečiť odtiahnutie vozidla prostredníctvom podnikateľského subjektu, teda, nie je v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov uvádzanými v návrhu. V predmetnom konaní generálny prokurátor Slovenskej republiky žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že všeobecne záväzné nariadenie mesta Spišská Nová Ves číslo 4/1999, ktorým sa upravuje státie, parkovanie a odťahovanie motorových vozidiel na území mesta Spišská Nová Ves, nie je v súlade s označenými článkami ústavy a označenými zákonmi. Generálny prokurátor uvádzal znenie § 6 ods. 1 druhej vety zákona Slovenskej národnej rady číslo 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, ďalej príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady číslo 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, pričom podľa názoru generálneho prokurátora je uvedené všeobecne záväzné nariadenie v rozpore s článkom 2 ods. 3, článkom 13 ods. 1, článkom 59 ods. 2 a s článkom 71 ods. 2 Ústavy SR a s § 6 ods. 1 Zákona o obecnom zriadení a s § 1 ods. 1 a s § 2 ods. 1, 3 a 4 Zákona o miestnych poplatkoch. Ústavný súd teda neriešil otázku, či správca cesty môže Dohodou o spolupráci previesť časť svojich kompetencií na súkromný subjekt. Ústavný súd vyriešil len otázku, či prenesenie alebo čiastočné prenesenie kompetencií z obce je alebo nie je v rozpore s ustanoveniami tých zákonov, na ktoré poukázal v návrhu generálny prokurátor. 22. Ústavný súd v náleze III. ÚS 300/07-30 zo dňa 14. 02. 2008 mutatis mutandis uviedol, že Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8Co/486/05 v napadnutom rozhodnutí zo dňa 27. 03. 2007 vyložil § 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z. z. ako aj § 3d ods. 5 písm. d/ (mylne sa uvádza § 3d ods. 1 písm. b/, ktoré nie je súčasťou právneho poriadku) zákona č. 135/1961 Zb. a s týmto dňom výkladom spája podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť zmluvy o výkone odťahovej služby. Ústavný súd skonštatoval, že z oboch právnych predpisov nevyplýva expressis verbis záver, že by správca komunikácií nemohol takúto zmluvu uzavrieť. Tvrdenie krajského súdu v napadnutom rozhodnutí bez ďalšieho nemá reálny logický základ, ktorý by mohol byť spájaný s následkami tam uvedeným, a to vyhlásením zmluvy o výkone odťahovej služby za neplatnú. Ústavný súd sa v uvedenom rozhodnutí teda zaoberal otázkou, či bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/486/05-69 z 27. 03. 2007. Podľa § 40 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení platnom v čase odtiahnutia motorového vozidla, kto spôsobil prekážku cestnej premávky, je povinný ju bezodkladne odstrániť, ak to neurobí, odstráni ju na jeho náklady správca cesty. Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku č. k. 8Co/486/05-69 z 27. 03. 2007 okrem iného uviedol, že: „pre posúdenie veci bolo právne významné, či navrhovateľom uskutočnené odtiahnutie vozidla odporcu bolo možné považovať za odtiahnutie, ktoré vykonala obec (§ 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v spojení s § 3d ods. 4 písm. b) zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách)“. 23. V prejednávanej veci je zrejmé, že navrhovateľ nie je právnickou osobou - obcou (hlavným mestom SR Bratislava) pre tento účel založenou alebo zriadenou, a preto odstránenie vozidla bez súhlasu jeho prevádzkovateľa je vážnym zásahom do vlastníckych práv, ktorý je prípustný len na základe zákona. Pretože právne normy v ust. zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách upravujú spoločenské vzťahy v oblasti verejného (správneho) práva, nevznikajú v súvislosti so správou týchto komunikácií súkromnoprávne, ale verejnoprávne vzťahy. Odstránenie vozidla preto nie je súkromnoprávnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľským subjektom, alebo zmluvné poverenie, v

zmysle ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejnoprávnych vzťahov. Správca cesty pri odstraňovaní vozidla vystupuje ako orgán verejnej moci (správy), ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon a nemôže ju zmluvne previesť na iného, a to ani po stránke technickej (čo sa týka samotného výkonu odtiahnutia vozidla). Takéto oprávnenie, vzhľadom na povahu vzťahu, v rámci ktorého má k nemu dôjsť, je oprávnená vykonať buď len obec sama, alebo právnická osoba ňou pre tento účel založená alebo zriadená. Vozidlo odporcu v danom prípade nebolo odtiahnuté správcom komunikácie ani subjektom, ktorý bol výlučne na tento zásah do práv odporcu oprávnený v zmysle § 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v spojení s § 3d ods. 4 písm. b/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách. Zmluvu „o výkone odťahovej služby“ zo dňa 24. 06. 1997 je preto potrebné považovať za právny úkon neplatný (§ 39 Obč. zák.), lebo správca komunikácie ňou v rozpore so zákonom previedol na navrhovateľa ako podnikateľský subjekt časť právomocí verejnej správy. Plnenie z neplatného právneho úkonu by znamenalo bezdôvodné obohatenie (§ 451 Obč. zák.), ktoré sa musí vydať. Navrhovateľ na základe neplatného právneho úkonu nemôže sa voči odporcovi úspešne domáhať náhrady nákladov súvisiacich s odstránením jeho vozidla a jeho zabezpečením až po jeho výdaj prevádzkovateľovi. Ústavný súd považoval rozhodnutie krajského súdu za náležite nezdôvodnené (už aj tým, že sa odvoláva na neexistujúce ustanovenie zákona) a tým nespĺňa požiadavky kladené na spravodlivý súdny proces. Ústavný súd nevyslovil nesprávnosť záverov Krajského súdu v Bratislave, len považoval rozhodnutie krajského súdu za náležite nezdôvodnené. Odvolací súd sa preto stotožňuje s právnymi závermi okresného súdu, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/486/05-69 z 27. 03. 2007 bol zrušený z procesných dôvodov. Stotožňuje sa teda aj s právnym záverom, že Slovenská správa ciest ako orgán verejnej moci, na ktorý sa vzťahuje článok 2 ods. 2 Ústavy SR, môže konať v zmysle Ústavy iba v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Stotožňuje sa so záverom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Co/94/2011 z 09. 10. 2012, na ktorý poukázal súd prvej inštancie, podľa ktorého názoru by správca verejných komunikácií - Slovenská správa ciest mohla preniesť na podnikateľské alebo iné subjekty časť svojich právomocí (odstránenie prekážky na cestnej komunikácii) len vtedy, ak by jej to zákon dovoľoval alebo priamo ukladal. § 3d Cestného zákona taxatívnym spôsobom určuje, kto vykonáva správu pozemných komunikácií a v spojení s § 43 Zákona o cestnej premávke určuje povinnosti jedine správcovi cesty.“

10.2. Zároveň v bode 24. a 25. odvolací súd ďalej dôvodí, že „Odvolací súd však ďalej poukazuje na skutočnosť, že aj keby neboli závery súdu prvej inštancie a vyššie uvedené závery odvolacieho súdu správne, správne okresný súd dospel k záveru o povinnosti žalovaného predmetné motorové vozidlo žalobcovi vydať a zamietol vzájomný návrh žalovaného. Bez ohľadu na tú skutočnosť, či Slovenská správa ciest by mohla poveriť odťahovaním motorových vozidiel z pozemných komunikácií, ktoré tvoria prekážku cestnej premávky, súkromný subjekt, aj v prípade, ak by takéto kompetencie mohla na súkromný subjekt previesť, bolo vo veci potrebné posudzovať, či žalovaný neprekročil rozsah svojich oprávnení z predmetnej Dohody. Okresný súd dospel k správne záveru, že žalovaný tento rozsah prekročil, keďže z Dohody vyplýva (článok 1 ods. 1.1 - predmet a účel Dohody), že zmluvné strany sa dohodli na zabezpečení možností výkonov a zásahov pri poskytovaní odťahovacích a iných služieb, konkrétne pri poruchách a haváriách, a tým vlastne odstraňovanie prekážky na komunikáciách v správe SSC - IVSC BB, pričom však poskytovanie odťahovacích služieb v zmysle tejto Dohody sa týka všetkých vozidiel s celkovou hmotnosťou nad 3,5 tony. Osobné motorové vozidlo, ktoré v súdnej veci bolo odtiahnuté, je však vozidlo, ktorého hmotnosť nepresahuje 3,5 tony. Vozidlo žalobcu patrí do kategórie nákladných vozidiel N1, t. j. vozidlo so štyrmi kolesami navrhnuté a konštruované najmä na prepravu tovaru s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou nepresahujúcou 3500 kg (§ 4 zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke v spojení s článkom 4 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 168/2018 o schvaľovaní a dohľade nad trhom dvoj - alebo trojkolesových vozidiel a štvorkoliek). Na základe uvedeného žalovaný nebol oprávnený na odťah vozidla žalobcu. Okresný súd vo veci dospel k správne záveru, že žalovaný svojím konaním pri odťahu vozidla porušil aj článok 2 Dohody spolupráci, keď vozidlo odtiahol do svojho areálu a nie do autorizovaného servisu. Pokiaľ sa žalovaný bránil, že žiaden autorizovaný servis neprevezme vozidlo, na ktorom bola spôsobená pri autonehode totálna škoda, a takéto konanie je bežnou praxou, Okresný súd správne podotkol, že pokiaľ je takéto konanie bežnou praxou, nič nebránilo zmluvným stranám Dohody o spolupráci, aby si

vzájomné práva a povinnosti upravili aktuálne podľa situácií, ktoré vznikajú pri odťahu havarovaných a nepojazdných áut. Žalovaný mal zmluvne jasne určenú povinnosť odtiahnuť auto do servisu. Na tom nemení ani tá skutočnosť, že zákon nevyžaduje uzavretie Dohody o spolupráci v písomnej forme. 25. Pokiaľ žalovaný prekročil rozsah svojich oprávnení vyplývajúcich z Dohody o spolupráci a odtiahol vozidlo nižšej hmotnosti, než v zmysle Dohody mohol odtiahnuť, a odtiahol ho do vlastného areálu a nie do najbližšieho autorizovaného servisu, nemohlo žalovanému vzniknúť právo na zaplatenie sumy 10.244,40 € za odťah vozidla, prácu odťahového špeciálu, parkovné vozidla a prevoz vozidla na ekologickú likvidáciu, ktorá navyše sa doteraz nevykonala.

10.3. Z uvedených dôvodov jasne vyplývajú dôvody potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, tieto sú výstižné k prejednávanej veci a pokiaľ odvolací súd opomenul uviesť, že ostatné odvolacie dôvody žalovaného ohľadom účelu zákona sú neopodstatnené, dovolací súd to nepovažuje za takú vadu, ktorá by spôsobovala vadu zmätočnosti, nakoľko v kontexte právneho posúdenia veci a podrobného zdôvodnenia rozhodnutia, ide o nepodstatnú odvoláciu námietku, ktorá už vzhľadom na právne posúdenie veci stratila svoj význam. Nejde ani o rozhodnutie arbitrárne v zmysle charakteristiky arbitrárnosti rozhodnutia (pozri bod. 9.8.). Z týchto dôvodov, dovolací dôvod smerujúci k vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nie je opodstatnený a preto ho bolo potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11.2. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11.3. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

11.4. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11.5. Podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od právneho posúdenia otázky, či správca cestnej komunikácie je oprávnený poveriť odstránením prekážky v cestnej premávke (t.j. technickým odstránením motorového vozidla, ktoré tvorí prekážku v cestnej premávke) podnikateľský subjekt s príslušným podnikateľským oprávnením. Pritom poukazoval na rozdielne rozhodnutia NS SR a to - uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo/22/2011 (správne 6MCdo/22/2010 z 20. 12. 2011), sp. zn. 1Obdo/10/2018 na jednej strane, podľa ktorých správca cesty je oprávnený odstránením motorového vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke poveriť aj iný podnikateľský subjekt, keďže ide o výkon technického odtiahnutia vozidla a správcovi cesty nič nezakazuje odťahom poveriť aj podnikateľský subjekt. Naproti týmto poukazoval na uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo/11/2011 v zmysle ktorého

správca cesty nie je oprávnený odstránením vozidla tvoriaceho prekážku v cestnej premávke poveriť podnikateľský subjekt z dôvodu, že odstránenie prekážky je výkonom verejnej moci, ktorá bola zverená správcovi komunikácie, ktorý ju nemôže preniesť na podnikateľský subjekt.

11.6. Z uznesenia NS SR sp. zn. 6MCdo/22/2010 z 20. 12. 2011 vyplynulo, že „v preskúmvanej veci išlo o aplikáciu ustanovenia § 3d ods. 5 písm. d/ zákona č. 135/1961 Zb. v spojení s ustanovením § 40 ods. 1, resp. ods. 4 písm. a/ a 5/ zákona č. 315/1996 Z.z., a z nej vychádzajúce posúdenie, či žalobcom uskutočnené odstránenie motorového vozidla žalovaných bolo možné považovať za odstránenie vozidla vykonané na toto konanie legitimovaným subjektom (mimoriadne dovolanie nepovažuje za sporné, že správcom komunikácie, z ktorej bolo vozidlo žalovaných odstránené, je Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, ani to, že vozidlo bolo odstránené za podmienok ustanovených v § 40 ods. 1, 4 písm. a/ a ods. 5 zákona č. 315/1996 Z.z. a ani pasívnu legitimáciu žalovaných). Podľa spisu súdu prvého stupňa vedeného v preskúmvanej veci a Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, oddiel: S., vložka číslo: X., bol žalobca založený zakladateľskou listinou vo forme notárskej zápisnice č. N. z X. napísanej notárkou JUDr. H. H., v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, živnostenským listom č. X. a koncesnou listinou č. X., vydanými Obvodným úradom Bratislava 1. Zakladateľom žalobcu je Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava. Zakladateľ uznesením svojho mestského zastupiteľstva č. X. z X. schválil zmenu stanov žalobcu v predmete činnosti tak, že do neho bude patriť aj „odťahovacia služba“. Táto zmena stanov žalobcu (rozšírenie predmetu podnikania) bola zapísaná do podnikového registra. Z uvedeného podľa dovolacieho súdu vyplýva, že žalobca, ktorý odstránil vozidlo žalovaných, bol založený Hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislava, správcom miestnej komunikácie, z ktorej vozidlo bolo odstránené. V preskúmvanej veci teda nejde o situáciu analogickú situácii riešenej v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2004 sp.zn. 3 Cdo 70/03, v ktorom sa posudzovala otázka zmluvného prenesenia výkonu oprávnení správcu cesty, vystupujúceho ako orgán verejnej moci (správy), na iný, správcom cesty nezaložený alebo zriadený subjekt, ale o prenesenie oprávnení správcu cesty na subjekt ním založený, čo uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevylučuje, práve naopak, výslovne pripúšťa. Dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú námietku dovolateľa, že nie je zákonom dovolané, aby obec preniesla svoje práva a povinnosti pri správe ciest na už existujúci, hoci aj ňou založený, subjekt, resp. aby na iný subjekt preniesol iba časť svojich oprávnení. Z ustanovení § 3d ods. 5 písm. d/ zákona č. 135/1961 Zb. a § 40 ods. 1, resp. 4 písm. a/ zákona č. 315/1996 Z.z. nevyplýva expressis verbis záver, že by správca komunikácie nemohol preniesť na ním zriadenú právnickú osobu len časť oprávnení pri správe komunikácie, ani to, že by tak nemohol urobiť na ním už skôr zriadený alebo založený subjekt. Také obmedzenia pri výkone správy ciest zákon alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neukladajú (čl. 67 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky). Tvrdenie dovolateľa v jeho mimoriadnom dovolaní tak bez ďalšieho nemá reálny logický základ, ktorý by mohol byť spájaný s následkami tam uvedenými, a to v neplatnosti poverenia z 15. decembra 2005 udeleného primátorom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava žalobcovi na odťahovanie motorových vozidiel na území mesta a nedostatku oprávnenia žalobcu na výkon tejto činnosti. Výklad prezentovaný dovolateľom by mohol viesť v niektorých prípadoch k popretiu práv správcu komunikácie a k nemožnosti aplikácie ustanovení § 3d ods. 5 písm. d/ zákona č. 135/1961 Zb. a § 40 ods. 1, resp. 4 písm. a/, 5 zákona č. 315/1996 Z.z. (teraz platia ustanovenia § 43 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov).“ Z uvedených dôvodov dovolací súd rozsudok odvolacieho a aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

11.7. Z uznesenia NS SR sp. zn. 1Obdo/10/2018 vyplýva, že dovolanie žalovaného bolo odmietnuté. V bode 34. dovolací súd uviedol, že „námietkami, vzťahujúcimi sa k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, žalovaný zjavne vyjadril svoj nesúhlas s výsledkom sporu, skutkovým a právnym posúdením veci. To, že súdy nižších inštancií nepostupovali a nerozhodli podľa predstáv žalovaného, však nepredstavuje vadu konania a dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (sp. zn. I. ÚS 50/04, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 61/2010).“ V bode 39., 45. a 46. ďalej uviedol, „Teda, pokiaľ v posudzovanom prípade dovolateľ v dovolaní namietal tzv. inú vadu, ktorá podľa jeho názoru mala za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a vadu spočívajúcu v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., jedná sa o vady, ktoré Občiansky súdny poriadok považuje len za relevantné dovolacie dôvody, ktoré však samy osebe prípustnosť dovolania nezakladajú (na rozdiel od procesných väd taxatívne vymenovaných v ust. § 237 ods. 1 O. s. p.) a preto ich možno uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní (uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 90/2013.). Na rozdiel od preskúmvanej veci, vo veciach, v ktorých boli vydané rozhodnutia NS SR označené dovolateľom, bola ex lege založená prípustnosť dovolania, preto dovolací súd sa následne mohol zaoberať uplatnenými dovolacími dôvodmi a vec preskúmať aj po právnej stránke. V preskúmvanej veci nie je daná prípustnosť dovolania, preto dovolací súd sa nemohol zaoberať uplatnenými dovolacími dôvodmi v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. a uskutočniť prieskum veci čo do jej právneho posúdenia (viď. body 39, 40, 41 odôvodnenia uznesenia).⁴⁶ Na základe vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie v preskúmvanej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné, preto dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ Civilného sporového poriadku.“

11.8. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že dovolací súd sa v predmetnej veci nezaoberal právnym posúdením veci.

11.9. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/11/2011 zo dňa 28. 06. 2012 vyplýva, že dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. decembra 2010 sp. zn. 15Co/393/2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z dôvodov rozhodnutia ďalej vyplynulo: „Odstránenie vozidla bez súhlasu jeho prevádzkovateľa je vážnym zásahom do vlastníckych práv, ktorý je prípustný len na základe zákona. Pretože § 40 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách spadá do oblasti verejného (správneho) práva, nevznikajú v súvislosti so správou týchto komunikácií súkromnoprávne, ale verejnoprávne vzťahy. Odstránenie vozidla nie je súkromnoprávnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľským subjektom, alebo zmluvné poverenie, v zmysle ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejnoprávných vzťahov. Správca cesty pri odstraňovaní vozidla vystupuje ako orgán verejnej moci (správy), ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon a nemôže ju zmluvne previesť na iného, a to ani po stránke technickej (čo sa týka samotného výkonu odtiahnutia vozidla). Takéto opatrenie, vzhľadom na povahu vzťahu, v rámci ktorého má k nemu dôjsť, je oprávnená vykonať buď obec sama, alebo právnická osoba ňou pre tento účel založená alebo zriadená (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2004 sp. zn. 3 Cdo 70/2003). V danej veci je podstatná tá skutočnosť, že odtiaľ vykonala spoločnosť ASTER spol. s r.o. (nie Mestská časť Bratislava - Staré Mesto a ani rozpočtová organizácia VEPOS), ktorá uzavrela zmluvu č. 48/2006 o výkone odtahovacej služby s rozpočtovou organizáciou VEPOS. Právomoc správcu komunikácie (t.j. ani rozhodovanie o odstránení vozidla, ani oprávnenie na jeho odstránenie) nie je možné zmluvou preniesť na tretí subjekt, v tomto prípade na spoločnosť ASTER spol. s r.o. Takúto zmluvu je potrebné považovať za absolútne neplatnú pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). To znamená, že vozidlo v danom prípade nebolo odstránené (odtiahnuté) správcou komunikácie, ani subjektom, ktorý bol na to oprávnený v zmysle § 40 ods. 1, 4 zákona č. 315/1996 Z.z. v spojení s § 3d ods. 5 písm. d/ cestného zákona. Spoločnosť ASTER spol. s r.o. preto vykonala odtiahnutie vozidla v rozpore so zákonom. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, je nadbytočné zaoberať sa ostatnými námietkami uvedenými v mimoriadnom dovolaní, keďže nárok žalobcu je s poukazom už len na vyššie uvedené nedôvodný. S prihliadnutím na tieto okolnosti prípadu neobstoja právne závery odvolacieho súdu, z ktorých vyvodil dôvodnosť žaloby. Keďže v danom prípade nebolo možné previesť na spoločnosť ASTER spol. s r.o. právomoci správcu komunikácie, táto spoločnosť nebola oprávnená odtiahnuť vozidlo žalovanej. Žalobca preto nemá nárok požadovať od žalovanej náhradu nákladov za tento úkon (a to bez ohľadu na ďalšie skutočnosti, ktoré už dovolací súd neposudzoval).“

12. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/70/2003 vyplýva, že „Správca miestnej komunikácie [§ 3d ods. 5 písm. c) zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov] pri odstraňovaní vozidla z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci (správy) a nemôže právomoci správcu komunikácie zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt, a to ani po stránke technickej (čo sa týka zabezpečenia samého výkonu odstránenia vozidla). Odstrániť vozidlo z miestnej komunikácie je oprávnená vykonať buď len obec sama (správca komunikácie), alebo právnická osoba ňou na tento účel založená alebo

zriadená.“

12.1. Dovolací súd konštatuje, že v uvedených rozhodnutiach nejde teda o rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v posúdení právnej otázky, ktorú riešil odvolací súd v tejto prejednávanej veci, naopak vyslovený právny názor vychádza z rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/70/2003 a sp. zn. 2MCdo/11/2011 z 28. 06. 2012. Rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo/22/2010 z 20. 12. 2011 bolo založené na tom, že subjekt, ktorý vykonal odťah vozidla, bol založený Hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislava, správcom miestnej komunikácie (čo vyplýva aj z vyššie uvedeného rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/70/2003), teda nedošlo ani k odklonu v uvedenej právnej otázke. Uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/10/2018 sa nevenovalo právnomu posúdeniu veci, bolo dovolanie odmietnuté z dôvodu nezistenej vady zmätočnosti.

12.2. Navyiac v bode 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku je tvrdený ďalší dôvod vyhovenia žalobe vo vzťahu k žalobcovi, ktorý dôvod žalovaný žiadnym spôsobom nespochybňuje, t.j. ako už aj správne poznamenal odvolací súd, že aj keby závery o neplatnosti vyššie uvádzanej dohody o spolupráci konštatovanej odvolacím súdom v bode 20. až 23. neboli správne, tak žalovaný prekročil rozsah oprávnenia vyplývajúci z dohody, keď odstránil vozidlo s hmotnosťou nad 3,5 tony, na čo nebol oprávnený a porušil tak čl. 2 predmetnej dohody o spolupráci, čo však žiadnym spôsobom z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP žalovaný nenamietal.

12.3. Preto ani tento dovolací dôvod nemôže byť opodstatnený a je preto dovolanie potrebné odmietnuť postupom podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.